

پیام هایی به مناسبت ولادت حضرت زینب (س)

<?xml encoding="UTF-8">

نام نهادن زینب (س)

چشم اهل مدینه، روزی به جمال زینب کبری روشن شد که پیامبر گرامی اسلام (ص) در سفر بودند. فاطمه زهراء (س) به امیر مؤمنان (ع) عرض کردند: چون پدرم در مسافرت هستند، نامی برای این دختر برگزین. علی (ع) فرمودند: من بر پدرت پیشی نمی گیرم. صبر می کنیم تا رسول خدا (ص) از سفر باز گردند. پس از بازگشت رسول خدا (ص) از ایشان خواستند تا نامی برای نو رسیده انتخاب کنند. پیامبر فرمودند: فرزندان فاطمه اگرچه اولاد من هستند، ولی امر آن ها با خدا است و من منتظر دستور الهی می مانم. جبرئیل نازل شد و عرض کرد: خداوند می فرماید: نام این دختر را زینب بگذارید، چرا که این نام را در لوح محفوظ نوشته ایم.

القاب زینب (س)

حضرت زینب را «عقیله بنی هاشم» نام نهاده اند و عقیله، به زنی بزرگ منش گویند که در بین بستگان، عزیز و محترم و در خاندان خود، ارجمند باشد. دیگر لقب ایشان صدیقه صغری است. به زن بسیار راستگو، صدیقه گویند، و چون فاطمه زهرا را صدیقه کبری می خواندند و علی (ع) را صدیق اکبر، زینب را صدیقه صغری نامیده اند.

لقب دیگر آن بانوی بزرگوار، «عصمت صغری» است، چرا که ملکه پاک دامنی و دوری از گناه را خداوند به او عطا فرموده بود. این بانوی امین و بزرگوار القاب دیگری نیز داشته اند که از آن جمله است: «وَلِیَّةُ اللَّهِ» و «أَمِیْنَةُ اللَّهِ».

کمالات حضرت زینب

زینب کبری را کمالات بسیار بود: در جمال و سکینه و وقار، همانند خدیجه کبری بود و در عصمت و حیا، به فاطمه زهرا می مانست. در فصاحت و بلاغت، هم چون علی مرتضی بود و در حلم و بردباری، هم سانِ امام مجتبی و در شجاعت و قوت قلب، بسانِ حضرت سید الشهدا.

تربیت حضرت زینب

زینب کبری در حصنِ حصینِ نبوت و خاندانِ والا مقامِ ولایت و امامت تربیت یافت. از لبان آموزگار وحی، دانش اندوخت و در دامن کرامت، پرورش یافت و از تربیت خمسه طیبه، ادب آموخت.

یگانه پرستی زینب (س)

حضرت زینب در دوران طفولیت در دامن پدر می نشست و حضرت علی (ع) با لطف و مهربانی، به او سخن گفتن

می آموخت. روزی امام به دختر عزیزش فرمود: بگو «یک». گفت: یک. فرمود: بگو «دو» زینب ساکت ماند. فرمود: نور دیده من! بگو دو. ناگهان زینب زبان گشود و عرض کرد: پدر جان! زبانی که به گفتن یک گردش کرد، چگونه می تواند «دو» بگوید؟! امام که می دانست مراد فرزندش اذعان به توحید و یگانگی خدا است، او را به سینه چسبانید و بوسید.

زین اب

بعضی معتقدند: زینب، نام درختی زیبا و خوشبو است، و برخی گفته اند: زینب در اصل، مرکب از دو کلمه «زین» و «اب» است و زینب را از آن رو زینب گویند، که زینت و افتخار پدر است و بدین سان، آن بزرگوار را «زین ابیها» نامند؛ هم چون مادرش که «ام ابیها» است.

بندگی خدا

شهامت، شجاعت و قوت قلب زینب، از ارتباط و اتکای او به خدا سرچشمه می گیرد. سخنان کوبنده اش در کاخ یزید، نهی از منکر در آن فضای مسموم، حمایت و پاسداری از حیا و عفت در همه مراحل سفر، و عمل به وظیفه در همه جا، جلوه هایی از بندگی حضرت زینب (س) است.

دوستی زینب (س) و حسین (ع)

علاقه و محبت امام حسین و زینب (ع) به یکدیگر در تمام مراحل زندگیشان جلوه گر است: در طفولیت، زینب جز در آغوش حسین آرام نمی گرفت و همواره به او چشم می دوخت. گویند: موقع ازدواج، زینب کبری با شویش، عبد الله شرط کرد که همه روزه به او اجازه دهد تا حسین (ع) را زیارت کند و کمتر روزی بود که زینب حسین را نبیند.

هم سفر حسین (ع)

بعضی از سیره نویسان گفته اند: در هنگام ازدواج زینب کبری، علی (ع) با عبد الله شرط کرد که هر گاه حسین به سفر رفت، زینب هم اجازه داشته باشد با او مسافرت کند. عبد الله شرط را پذیرفت و به پیمان خود همواره پایبند بود.

دانش زینب (س)

حضرت زینب از نظر دانش در آن مرتبه بود که بسیاری از زنان مدینه نزد ایشان می آمدند و از درس تفسیر او بهره می بردند. البته دانش او برگرفته از مدرسه و مکتب نبود، بلکه - چنان که امام سجاد (ع) در مسجد کوفه بعد از ایراد خطبه معروف حضرت زینب فرمودند - او دانشمندی الهی است و خداوند چشمه های زلال معرفت را بر قلب مبارکش جاری ساخته است.

عبادت زینب کبری (س)

زینب (س) در خشوع و خضوع و عبادت و بندگی مانند پدر و مادر بزرگوارش بود: شب ها را به تهجد صبح می کرد و مدام قرآن تلاوت می فرمود. آن بانوی بزرگ اسلام در میدان دشوار کربلا و از آن جا تا شام، در مشکل ترین حالات، نماز شب و عبادت خدا را ترک نگفت.

فصاحت و بلاغت

ابن عباس، پسر عموی پیامبر (ص) درباره زینب کبری چنین گوید: عقیله ما زینب، دختر علی (ع) در فصاحت و بلاغت و شجاعت ادبی، بی نظیر بود. هنگامی که سخن می گفت، می پنداشتی علی (ع) سخن می گوید گواه این مطلب سخنرانی او در مجلس یزید است. این سخنان در حدّ اعلاّی فصاحت و در اوج شیوایی و رسایی قرار دارد.

بصیرت در امور سیاسی

محمد غالب شافعی از علمای اهل سنت می گوید: زینب (س) دختر علی بن ابیطالب در بهترین مکتب اخلاقی پرورش یافت و از سرچشمه آیات الهی سیراب گشت؛ در حلم و کرم و بصیرت در امور سیاسی بین خاندان بنی هاشم مشهور شد و جمال و جلال، سیرت و صورت و اخلاق و فضیلت را به هم آمیخت. او شب ها در عبادت بود و روزها در روزه.

صبر و شکیبایی

مرحوم سپهر، سیره نویس معروف می گوید: در مراتب فضل زینب کبری (س) سخن بسیار است: به فصاحت و بلاغت او، همگان معترفند؛ هر گاه لب به سخن می گشود، گویی علی بن ابیطالب سخن می گفت. عفت و عصمت، و درایت و دانش آن بانوی بزرگ فراتر از آن است که به قلم در آید و در وصف بگنجد. در صبر و شکیبایی چنان بود که همگان را متحیر می ساخت. اگر اندکی از سنگینی مصایب او، بر دوش کوه ها و آسمان و زمین قرار گیرد، آن ها را متلاشی می کند. به راستی از آغاز آفرینش انسان تا کنون زنی به بردباری، ایثار و شجاعت او دیده نشده است.